

„Тс-с-с!“ Зашипіло, як гадина в корчах... „Пошо таке казати?
Кожний сам і без того знає“.

В куті хлипає жінка.

Пригадала собі, що канарка в клітці лишила, а хата замкнена
на ключ. Згине з голоду канарок.

„А нині якась жінка в товпі дитину згубила і гадаєте що?
— потішають її. „Де тепер сліз взяти, щоби виплакати всю горе?
Де-де-де?“

|||||

Борис Гомзин.

Привіддя.

Прадавня пра Ормузда з Ариманом.
Одвічний бій діявола з Христом.
І знов в повітрі тмянім
Шал боротьби Добра со Злом.

I.

Од народження Христа двадцятий вік!
І там і тут
 у крутіжах крівавих рік
Надій зімнята рута...
Перед ведуть брехня і блуд,
І гасне без одвіта правди крик.

З кута у кут
 Земля вся скута
 маревом облуд.
За гріх прадавніх днів покута, —
Коли відпав од Бога чоловік.
 Коли в серцях закублилась отрута,
 Гордині діявола навік.
І „завтра“ не „сьогодні“
 Мигтить усім привабливо в очах...
Бредуть вони утіх палких голодні...

І веться їх непевний шлях
 Над краєм темної безодні,
 Де паном владним жах

II.

Новітні златоусти
 будячя вже від літ
 По людських сіють пустках,
 Подаючи за злато сухозліт.
 Учені ж посивілі
 в придбаних кабінетах
 будують картяні хатки,
 Втискаючи життя у схеми скостенілі.
 Шукання в розкладі синтези.
 Старечих крил безсилі взлети!
 Новітні ж рибари хваткі,
 Розкинувши тенета,
 Гострять невпинно злоби леза.
 Женуть у вирій
 легковірів до тремких, облудних мет.
 А в одповідь глузливо і тверезо
 Стебнує чітко стрічку кулемет.

III.

Справдиться най речене Слово:
 Впаде на землю морок років...
 Вкриваючи поля мов сарана,
 Прийдуть на землю лжепророки.
 Зі Сходу аж на Захід
 Земні груді у кріаві пруги
 Протеребить борона.
 А небо розшматують птахи
 Зі скреготом заліznoperi...
 І крізь ліси й яруги
 Повзтимуть панцирові черепахи...
 Гей! Стережіться люди!
 Хтось жахний одчинить ваші двері.

IV.

I в імені любови
 Закличутъ речники з казальні
 Приклести рук до людських жнiv.
 Посеред нив спустілих і печальних
 Займуться чадно жертвенні вогні
 У смороді задушнім крові.
 Люд тоді обернеться в отару

І звірем стане чоловік.
 То буде час, коли життя вважатимуть за кару,
 А смерть за найсолідніший лік.
 Іспиту останнього непевні дні!
 З проклятої могили
 проклятий встане Йода
 І в серця хисткі, безсилі
 Насіння кине зради.
 Спяніла хмелем блуду
 Юрба гукне несамовито: розіпни!
 І бога хліба ради
 Зречутться маловіри.
 А непохитних у кайданах
 На муки поведуть
 Нелюдські, неземні...
 без числа, без міри...
 Тоді Христа знова розпнуть
 Тьму тем разів на площах у кайданах.

V.

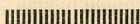
Справдиться най Письмо:
 І буде голод, мор і землетрус,
 Народ повстане на народ,
 Земля на землю,
 брат на брата,
 І діти предадуть батьків.
 В лискучій митрі,
 В пурпурі і златі
 Прийде зі стовпищем своїм князь тьми.
 І в сослуженні рабинів і магів,
 Під регіт сурм і рев хоралів
 Останню справить чорну месу.
 І буде гук, і буде сміх,
 І плач буде, і зойк...
 Зловісна курява закриє синь небесну
 І поховає сонце ясний лик...
 Здрігнеться в корчах світ при
 відблисках пожежі...
 Останні дні, останні межі!..

VI.

Тоді спахне на небі заграва яскрава,
 Віщуючи прихід Христа,
 І освітить понуре царство сатана.
 Перед обличчям правди-мети
 Здрігнеться в корчах князь мани.
 Тоді від краю і до краю хрестом
 Розкraє небо блискавиця...
 І жах пройде над містом і селом.
 Даремно зареве левиця,
 Левчуків скликуючи своїх...

Ось так і сповниться
 Письмо аж по останній стих.
 Свершиться предречений круг!
 На місці ж царства крові,
 брехні, безчести і наруг
 Засяє світло неземне Любові.

14. i 19./VIII 30 р.



Борис Лисянський.

Хрести і квіти.

(Присвячується О. Олесеві.)

Безконечная путь упирається в обрій імлістий;
 За тим обріем сковано храм наш Святої Мети.
 По ярах та по скелях звивається шлях наш тернистий,
 А довкола — хрести.

А довкола розкидано братні незнані могили,
 Що у цвінтар один обертають спустошений край,
 Що нагадують нам про тріумфи ворожої сили,
 Про сплюндований рай.

Гине все. І колись повростають у землю могили,
 Зтрухнявіши зовсім розлетяться по вітру хрести.
 Але квіти рясні, що скрівалину землю укрили,
 Усе будуть цвісти.

Усе будуть встиляти могили оті килимами
 І пісні без кінця їм весняні свої шепотіть,
 Будуть пам'ять про них зберігати у людстві віками
 І легенду творить.

